

opusdei.org

Vrlo ljudski, vrlo božanski (XV): Jednostavnost, jasno vidjeti put

Znati da nas Bog uvijek gleda I živjeti u sadašnjem trenutku – sve nam to može pomoći rasti u jednostavnosti.

28.02.2023.

„Tražite ono što je dovoljno, tražite ono što je dovoljno i ne žudite za više. Sve što ide dalje od toga proizvodi tjeskobu, a ne olakšanje: opteretit će vas umjesto da vas

podigne.”[1] Doista, kršćanski nas život navodi da tražimo intimnost s Bogom i da se odvojimo od onoga što nas ne vodi k njemu. To je unutarnje putovanje na kojemu na svakom koraku nastojimo prepoznati i odabrati "ono što je dovoljno": ono jedino potrebno što nam se neće oduzeti (usp. Lk 10,42).

Međutim, iskustvo nam pokazuje da ova pretraga može biti složena. Ponekad se može činiti da život postaje "labirint". Prolazimo kroz trenutke unutarnjeg nemira i vanjskog kaosa, dane kada su nam glave pune, a srca prazna. Štoviše, zbog našeg načina života ili teških razdoblja u našem životu, možemo početi komplicirati stvari, uvijek iznova analizirajući što nam se događa. U takvim trenucima svaka nas odluka može paralizirati i možda nam je teško biti u skladu s Božjom voljom. Voljeli bismo da je život jednostavniji, a naše razmišljanje

izravnije. Čeznemo za jednostavnošću koja nam može prosvijetliti um i umiriti dušu.

Kako možemo razlučiti Božju volju u svakoj prilici? Kako možemo s vedrinom prihvatiti događaje iz svakodnevnog života? Kako se možemo odnositi prema onima oko nas bez osuđivanja ili izvrtanja njihovih namjera? Može biti korisno razmisliti, prije svega, o korijenu naše sklonosti da kompliciramo stvari. Tamo ćemo otkriti dvije sklonosti koje nam mogu pomoći da razmrsimo klupko u svojoj duši: poniznost i predanost.

Stvoritelj života i „stvaratelj“ straha

Svaki umjetnik ostavlja trag na svojim djelima. Bog je također ostavio jednu od najdubljih crta svoga bića na svemu što je stvorio: jedinstvo. On je Jedinstvo u Trojstvu. Sklad i ljepota raja pokazuju kako

ništa nije manjkalo niti bilo suvišno u onome što je On stvorio (usp. Post 2,1). Svijet i čovjek su nastali iz Ljubavi, jer samo je Ljubav sposobna stvarati, a Ljubav je sve držala u harmoniji.

Ali suočavanje s Bogom koji potvrđuje, koji kaže da, „neka bude“ (usp. Post 1,3), glas je napasnika. Budući da đavao ne može stvarati, sav njegov trud usmjeren je na "nestvaranje", što nas navodi da vidimo svijet na iskrivljen način. Od svog prvog razgovora s Adamom i Evom, đavao se igrao našim strahovima kako bi nas učinio zabrinutima za budućnost i naveo nas da zamišljamo komplicirane namjere u tuđim riječima i djelima. Tako nas, malo po malo, pretvara u nesigurne, proračunate, zabrinute duše.

Je li Bog doista rekao: ‘Ne jedite ni s jednog drveća u vrtu’? pita đavao

(Post 3,1). Želi da se usredotočimo na zabranjeno stablo i prestanemo cijeniti druge Božje darove: sve biljke i životinje, druga ljudska bića, život u stanju milosti... Svijet tada počinjemo promatrati sumnjičavo, a naš pogled postaje kompliciran. Sotona nas tjera da vjerujemo da nam nešto nedostaje, da Bog nije iskren, da nam nešto skriva. Kao što autor knjige Propovjednika kaže: Ali samo ovo sam našao: Bog je stvorio čovječanstvo poštenim, ali oni su slijedili mnoge namjere (7,29).

Svaka komplikacija priprema put grijehu. Adam i Eva više ne razgovaraju niti hodaju s Bogom, i na kraju se skrivaju od Njega (usp. Post 3,8), iz straha da će ih se vidjeti gole i bespomoćne – tako, uostalom, stvorenje uvijek stoji pred Stvoriteljem. Đavao nije zadovoljan time da nas tjera da padnemo; on se odmah vraća s još jednom sugestijom, još jednim

"nestvarajućim", što nas još više udaljava od Boga. Kad se izgubi povjerenje između Stvoritelja i stvorenja, kad se želimo sakriti od njegovih očiju, u svijet ulazi tjeskoba i umor (usp. Post 3,16-17). Muškarci i žene tada žive u strahu od budućnosti; [2] njihova srca završavaju iscrpljena i tako postaju plodno tlo za tugu, koja je tako veliki saveznik neprijatelja.

Komplikacija koju donosi grijeh sprječava nas da jasno vidimo gdje leži naše pravo dobro i da donosimo odluke koje nas vode Bogu. Knjiga Mudrih izreka to otvoreno kaže: oni s pokvarenim srcem ne donose dobro (Izr 17,20). Ali mi čeznemo za skladom naše prošlosti blizu Boga, i ovo sjećanje, ta "nostalgija" koja ostaje u našoj duši, nastavlja nas privlačiti Bogu. Liturgija Velikog petka to ovako izražava: „Svemogući vječni Bože, [ti] si stvorio sve ljude da

te uvijek traže želeći te i nalazeći te, da nađu odmor.” [3]

Poniznost: znati da nas Bog gleda

Da bismo jednostavno vidjeli sebe i svijet, prvo trebamo pronaći odmor u Božjem pogledu. Znajući da nas On gleda daje nam veliku sigurnost: shvaćamo da nas Bog voli u našoj istini i da je sve ostalo vrlo relativno važno. Izvan tog pogleda, međutim, osjećamo potrebu zaštititi svoju krhkost, pa se zatvaramo u sebe ili postajemo paralizirani strahom. Oni koji se utječu Božjem pogledu punom ljubavi uživaju u spokoju jednostavnosti, jer ne ovise o okolnostima izvan svoje kontrole. Mi pripadamo istini, kaže sveti Ivan, i umirujemo svoja srca pred njim (1 Iv 3,19).

Ovdje se možemo sjetiti Šimuna Petra, koji je bio dobar čovjek, ali čije je srce ponekad bilo komplicirano. Njegova ljubav prema našem

Gospodinu spajala je sumnju s odlukom, poslušnost s pobunom, hrabrost sa strahom. Njegov najveći trenutak zbunjenosti događa se u Ananijinom dvorištu tijekom muke našega Gospodina (usp. Lk 22,65-72). Dok Isusa ispituju, možemo zamisliti da Petar postaje sve tjeskobniji. Želi biti vjeran, ali ne razumije što se događa; događaji ga obuzimaju. Rado bi se vratio na one šetnje s Učiteljem galilejskim poljima, kada je njegov glas jasno odzvanjao i svaki problem rješavao jednom riječju ili gestom. U to je vrijeme bilo lako vjerovati obećanjima. Budućnost je blistala sjajno i jasno.

Sada naš Gospodin nije tu da ga izbavi iz uzburkanih voda i strah ga obuzima. Petar popušta pritisku i poriče da poznaje Učitelja. Evanđelje nam govori da su se, nedugo zatim, njihovi pogledi sreli: Gospodin se okrenuo i pogledao Petra; i sjeti se Petar riječi Gospodnje kako mu reče:

Prije nego što pijetao danas zapjeva, triput ćeš me se odreći. Izašao je i počeo gorko plakati (usp. Lk 22,61-62). Isusov pogled otklonio je Petrovu zbunjenost. Kad ga je naš Gospodin pogledao, Petar se odjednom ugledao u svojoj istini, kroz Božje oči. „Pogledaj me”, molio je na Veliki petak budući Benedikt XVI., „kao što si gledao Petra nakon njegova zatajivanja. Neka tvoj pogled prodre u naša srca i pokaže smjer u kojemu moraju ići naši životi.”[4]

Vidjeti sebe onakvima kakvi jesmo, jasno vidjeti svoju stvarnu situaciju, može nas navesti da gorko plačemo, poput Petra. Ali to je jedini način da stanemo na čvrsto tlo i napustimo tjeskobu koja proizlazi iz pretvaranja da smo netko tko nismo. Trebamo se pogledati Božjim očima i reći sebi: „Ja sam takav kakav jesam, a Bog me je takvog htio, za nešto veliko.“

Sveti Josemaría sažeo je sve razloge za kršćansku molitvu u jednu kratku rečenicu: „upoznati Njega i upoznati sebe.”[5] Nedvojbeno, naši razgovori s Bogom su pravo vrijeme da steknemo vedru viziju našeg problema i sebe kako bismo uz Božju milost razmrsili klupko svojih misli. Vodstvo koje primamo u duhovnom vodstvu i način formacije također će nam pomoći. Vjerovanje nekome tko nas dobro poznaje može nam pomoći da rasteretimo svoj unutarnji svijet i utišamo unutarnji glas koji pokušava zaplesti naše misli. Sveti Josemaría rekao je da je cilj kršćanske formacije ponuđene u Opusu Dei jednostavnost: „Naš asketizam ima jednostavnost Evandjelja. Zakomplicirali bismo da smo komplicirani; da smo svoje srce ostavili u tami.”[6] Stoga će ponekad prvi korak u stjecanju jednostavnosti biti jednostavno prihvaćanje savjeta s dobrim raspoloženjem i traženje

načina da se oni provedu u praksi u Božjoj prisutnosti.

Predanost: sada je vrijeme za ljubav

Poteškoće da se prepustimo u Božje ruke mogu imati mnogo uzroka: kompleks manje vrijednosti, slabo samopouzdanje, otpor živjeti s vlastitim pogreškama... S druge strane, tempo rada danas može zakomplicirati život i može imati posljedice za naš život. Sposobnost da svaki dan činimo više znači da se povećava broj odluka koje moramo donijeti; teško nam je odrediti prioritete zadataka, a natjecanje s našim kolegama i profesionalnim ambicijama može nam stvarati pritisak i opteretiti dušu. Želimo živjeti jednostavnim životom, ali stvarnost nam se čini previše kompliciranom za to.

Suočene s ovom panoramom, sveti Josemaría nas poziva da se bavimo

sadašnjošću, kairosom: prikladnim trenutkom za svetost. Na kraju krajeva, sada je jedino vrijeme kada možemo primiti Božju milost:

„Obavite svoju dužnost 'sada', ne osvrćući se na 'jučer' koje je već prošlo ili ne brinući se za 'sutra' koje možda nikada neće doći po vas.”[7]

Prošlost i budućnost mogu postati utezi koji nas sprječavaju da jasno razlučimo Božju volju. Isus nam govori: Ne brinite se za sutra; sutra će se pobrinuti za sebe. Dosta je svakom danu zla njegova (Mt 6,34). Koncentracija na zadatak bez brige o tome što će drugi misliti ili kakav će učinak imati na naše živote, pomoći će nam da usmjerimo svoju volju i bolje iskoristimo svoje talente. Svakako trebamo razmišljati o svojim iskustvima i planirati budućnost, ali to nas ne bi smjelo spriječiti da se, blizu Boga, koncentriramo na ljubav ovdje i sada, jer ljubav se može dati i primiti samo u sadašnjem trenutku.

Kad se prvi put pokazuje apostolima sa svojim slavnim tijelom, Uskrsli Gospodin vidi njihovu uzrujanost: Tada im reče: „Što ste uznemireni? I zašto se pitanja pojavljuju u vašim srcima? Pogledajte moje ruke i moje noge, to sam ja” (usp. Lk 24,38-39). Događaji koje su njegovi učenici proživjeli tijekom prethodnih dana sudaraju se s onim što vide pred svojim očima; sablazan Muke još uvijek preteško pritišće njihova srca. Ali ako je pred njima doista Isus, budućnost je odjednom širom otvorena... Njihovi osjećaji su toliko jaki da ih naš Gospodin mora vratiti u sadašnjost prijateljskim pitanjem: „Imate li što za jelo?”

Isus obnavlja poznato iskustvo sjedenja zajedno kako bi s njim blagovali i tako izvlači svoje učenike iz njihove zbunjenosti. Nastojati služiti drugima u njihovim specifičnim potrebama i obavljati naše svakodnevne poslove s ljubavlju

i brigom, dok Božjoj ruci prepuštamo probleme koji izmiču našoj vlastitoj kontroli, obično je najbolji način da se izbjegnemo zaplesti u vlastitu zbunjenost i da postanemo još više istinski i jednostavni kao golubovi (Mt 10,16).

* * *

Čitajući Evanđelja možemo se naći daleko od “vjere prostih”: vjere ljudi koji su, iako nisu poznavali Zakon Gospodnji, rado prihvatili Isusovu poruku. Ovo jednostavno prihvaćanje Riječi Gospodnje može biti u suprotnosti s našim vlastitim poteškoćama u povjerenju u Njega. Možda je naša vjera povremeno “vjera kompliciranih”. Ali Bog nas ne prestaje pozivati u svakom trenutku da povratimo taj izgubljeni sklad, jednostavnost koja je “sol savršenstva.”[8] Moramo jasno vidjeti put kući, u raj. Slijedeći put jednostavnosti, uzdići ćemo se iznad

svojih problema s agilnošću koja dolazi iz ljubavi. Uzdignuti milošću, moći ćemo promatrati stvarnost kroz Božje oči.

[1] Sveti Augustin, Propovijed 85, 5,6

[2] Usp. Prop 6,12, Mt 6,25-34.

[3] Rimski misal, Veliki petak, sveopća molitva.

[4] Kardinal Joseph Ratzinger, Postaje križnog puta, 2005., prva postaja.

[5] Sveti Josemaría, Put, br. 91.

[6] Usp. Bilježnice 3, str. 149 (AGP, biblioteka, P07).

[7] Put, br. 253.

[8] Put, br. 305.

Juan Narbona

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/vrlo-ljudski-vrlo-bozanski-
xv-jednostavnost-jasno-vidjeti-put/](https://opusdei.org/hr-hr/article/vrlo-ljudski-vrlo-bozanski-xv-jednostavnost-jasno-vidjeti-put/)
(2.04.2026.)